

Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea sfântului prooroc Ilie Tesviteanul

Cartea Mea cea de azi se deschide și Mă primește în ea cu sărbătoare de cuvânt, și așa Îmi scriu Eu pe pământ cartea Mea cea de la sfârșit de timp, numai să am credință și iubire pentru credință în cei ce Mă poartă ca să fiu cu oamenii pe pământ, ca să grăiesc așa cum am grăit în toate vremile prin prooroci și prin sfinți, și au rămas scrise toate cele din cer venite pe pământ ca să fie între oameni și să le vestească lor pe cele de la Dumnezeu.

Am spus acum două mii de ani pentru cel ce crede în Mine că voi veni la el și voi face casă la el și voi cina cu el și Mă voi arăta lui, dar e prea departe de Dumnezeu omul ca să aibă el vreme să audă ceea ce Eu am spus pentru cel credincios Mie, pentru cel cu dor de Domnul pe pământ.

O, trebuie iubire mare în om pentru această poposire a Mea lângă el pentru ca să pun Eu masă de cuvânt pe pământ ca să cinez cu omul și să-Mi arăt apoi împlinirea cuvântului Meu, așa cum lucrez la voi și cu voi, măi fiilor. Am izbutit să am fii cu credință și cu dor în ei pentru Mine, pentru venirea Mea cea de azi cuvânt pe pământ, iar aceasta este bucurie de nedescris în cer, între cei din cer. O, de ați vedea voi cum stau cei din cer în așteptarea cuvântului Meu rostit peste voi, ați poposi mai mult înaintea Mea cu vremea voastră prin câte aveți de purtat și de făcut. Frumoasă și măreață mai mult ar fi fericirea celor din cer dacă aș putea să poposesc mai mult cu voi în cuvânt, căci Eu aș vrea aceasta, dar e slabă puterea omului ca să poată mult, ca să poarte mult, ca să aibă răgaz cu Mine mai mult.

E ziua proorocului Ilie, iar Eu, Domnul, aduc sfinților sărbătoare de cuvânt și sunt în mijlocul tău cu ei, poporul Meu. Din cer și până pe pământ străbat cu cuvântul Meu. Dintre voi, cei din cer, și până la cei de pe pământ veghetori înaintea Mea, așa străbat și așa așez Eu sărbătorile de cuvânt între cer și pământ, între nevăzutele și văzutele lui Dumnezeu. Le spun celor mari pe pământ peste oameni: *«Înțelegeți și învățați toți care judecați pământul, ca nu cumva neînvățând, să se mânie Domnul și să pieriți când se aprinde mânia Lui peste pământ, peste păcatele de pe pământ»*, precum este scris.

Iată, proorocul Ilie a sosit cu râvna lui pentru Mine și va arăta puterea care se dezlănțuie de sus împotriva păcatelor oamenilor care uită de tot pe Domnul, căci pământul și neamul român au fost cu putere lovite în câteva zile de furia apelor, mânie care se naște de la păcate ca în toate vremile de sub cer când cu greu mai poartă pământul și cerul mulțimea păcatelor oamenilor, beția și desfrânarea, neveghea cea pentru suflet și pentru Domnul, lenea și nepăsarea, neînțelepciunea și lipsa temerii de Dumnezeu, iar proorocul Ilie a adus zi după zi mânie și a luat odihna oamenilor, așa cum și oamenii calcă fără de milă peste odihna lui Dumnezeu, dând deoparte toată orânduiala cea de sus venită și așezată ca să fie ținută de oameni, că iată, Domnul rabdă îndelung de la om, dar dacă omul nu vrea cu nici un chip să asculte de Domnul, vine râvna sfinților pe pământ și curăță cu mânie agoniseala cea fără de Dumnezeu a omului păcătos.

Au brăzdat ape furioase pământul român și agoniseala oamenilor. Au ieșit apele din matcă cu multul și au smuls din cale odihna oamenilor, agoniseala în care sufletul lor se odihnea, în vreme ce Eu, Domnul, plângeam și plâng biciuit pe față de la păcatele lor.

Vin păcate de groază de pe pământ înaintea vederii sfinților Mei. Femeile stau goale de tot înaintea Domnului și a oamenilor și se dezgolesc tot mai mult și aduc tulburare spre păcat în toți oamenii. Aceasta atrage mânie, iar proorocul Ilie e plin de râvnă și se dezlănțuie cu ea împotriva păcatului desfrânării din oameni, așa cum a fost și în vremea trupului lui când a certat el păcătoșenia împăratului vremii și când acesta îl căuta să-l culce la pământ pe prooroc, dar el era

fiu al vieții, fiu al iubirii de Dumnezeu și prooroc mare și era plin de viață, plin de râvnă din cer împotriva păcatului de pe pământ și plin de milă de Dumnezeu.

Voi, cei ce stați în zilele acestea cu cartea Mea deschisă ca să intru Eu cuvânt în ea și ca să Mă dați oamenilor cu glasul Meu cel strigător, o, fiți plini de râvnă pentru Dumnezeu, măi fiilor! V-am dat vouă darul milei de Domnul, darul care-Mi face Mie lucrători de pe pământ spre cer, lucrători ai dreptății Domnului, o, fiilor.

O, cât am așteptat să pot peste pământ atât cât pot acum! Încă din anul 1955, de când Mi-am pregătit și Mi-am început calea glasului Meu peste pământ prin trâmbița Mea Verginica de la Maluri, de la locul de unde Mi-am început trâmbițarea cea de la sfârșit de timp, de atunci mereu am așteptat să se ridice fii cu milă de Dumnezeu între cei ce veneau și auzeau cuvântul gurii Mele prin trâmbița Mea.

O, n-am putut, atât de lungă vreme n-am putut, n-am putut să Mă folosesc Eu de ei, de cineva din ei așa cum se folosește un om gospodar de un căluț care poartă sarcinile stăpânului său și se bagă sub ham la glasul stăpânului și se supune cu iubire voii lui, voii stăpânului său, iar dacă se întâmplă să-l dea de la el stăpânul său, sau să se piardă de el, suferă mult căluțul și plânge cu glas plâns de dorul și de lipsa stăpânului său, iar dacă dorul îi crește prea mult coplesindu-l, își dă sufletul de durerea dorului, de dorul celui ce cu credincioșie i-a slujit. Dar tu, popor al vremii cuvântului Meu de azi, vreme de șaizeci de ani câtă a trecut cu cuvântul Meu în mijlocul tău, tu nu numai că nu-Mi porți sarcinile Mele grele, sub care Eu cad mereu și singur de tine, ba tu Mă mai și pedepsești, Mă mai și părăsești pentru calea cea cu satana pe ea și ți se stinge dorul și tânjirea și Mă uiți ca pe unul de la care ai suferit, sau în care tu te-ai împiedicat cu mersul tău. Eu însă am voit să te ocrotesc și să nu te părăsesc. Am voit să te hrănesc ca să nu mori, și am adus mereu pe masa ta, la urechea ta cuvântul vieții, dar tu n-ai înțeles grija Mea de tine și răbdarea Mea cea plină de durere după tine, și te-ai semețit ca și Adam în rai și ai rămas mai mare ca Dumnezeu și L-ai părăsit, că n-ai căutat să înțelegi ocrotirea Mea, care dădea să te pregătească pentru viață, pentru vecii cu Domnul. O, când omul își duce vita la păscut, stă cu ea, n-o lasă de capul ei, sau o dă cuiva în grijă ca să pască ea vegheată și să nu i se întâmple ceva rău, dar tu n-ai făcut și nu faci tot așa și pentru tine. O, stai tu sub grija sau sub ochii cuiva ca să nu pieri, ca să nu vină satana și să te afle fără veghetor și să înțeleagă că dai să fii al lui? O, n-ai voit să stai sub grija Mea, sub veghea Mea, sub povața Mea, sub dojana Mea, sub mila Mea de tine, n-ai voit, dar Eu am lucrat mereu și Mi-am ținut treaz cuvântul și l-am dat peste pământ acum și Mi-am întocmit cărare bine așezată și am acum înaintea Mea fii cu milă de Dumnezeu, fii care-Mi deschid ca să vin și ca să Mă ajute să-Mi duc sarcina, să-Mi duc la sfârșit bun lucrarea care Mi-a mai rămas s-o săvârșesc pentru mântuirea celor ce au atragere spre Dumnezeu, și-i voi ocroti pe cei ce Mă iubesc.

Îi spun omului că nu numai prin suferință mai poate Domnul să-l curețe de păcat și să-i pregătească scăpare și mântuire și viață de veci, dar și prin pocăință poate omul să-L dobândească pe Domnul de iubire a sa, de milă și de iertare a sa. De aceea vin și vă îndemn spre pocăință, o, fii ai oamenilor. Vin cu sfinții Mei și strig la voi: Pocăiți-vă! O, pocăiți-vă, căci proorocul Ilie i-a ocrotit de sabie și de foc pe cei care s-au apropiat de el cu pocăință, dar nu i-a cruțat pe cei care au căutat după el cu viclesug.

O, fii ai pământului, ispășirea păcatelor prin pocăința omului aduce peste om iubirea de Dumnezeu și darul credinței și lucrarea acestui dar, și se face omul ajutor Domnului, așa cum un căluț se face ajutor stăpânului său și-i poartă sarcinile și i se supune cu ascultare ca să-l învețe pe om cum să fie și el cu Dumnezeu său. O, vine vremea lucrului cel mult peste pământ al sfinților Mei și vor vedea cu multul cei ce păcătuiesc mânia cea pentru păcate, și dacă vor avea vreme, se vor întoarce cu viața lor spre Domnul, iar sfinții Mei își vor face ucenici din cei ce se întorc din robia păcatului. Amin.

— *La masa Ta de azi cu sfinții, Doamne, și cu poporul cuvântului Tău eu privesc cu râvnă peste pământ și-Ți înțeleg mila de oameni, dar și Tu înțelegi mila mea de Tine, o, Doamne. În timpul trupului meu pe pământ mi-ai dat darul proorociei și am lucrat cu el peste cei mari și peste cei mici, și lucrăm cu râvnă pentru Tine și stăteam de partea Ta, Doamne. Pe cei mari îi mustram pentru păcat, iar pe cei mici și firavi îi făceam prooroci pentru Tine, că mila mea de Tine mă mistuia cumplit și nu scăpam de această durere niciunde și nicicum, durere care mă făcea să-i pedepsesc pe cei ce Te disprețuiau prin păcat, căutând să uite pe Dumnezeul Cel adevărat și să-și facă idoli, cărora să le aducă închinarea cea mincinoasă a lor. Mă uitam cu inima zbuciumată de întristare ce poate face femeia pe pământ peste cei mari și peste cei mici, și spuneam: Vai celor ce petrec cu femeile, vai! Vălvătaie de foc spre păcat se aprinde în om la vederea femeii. Vedeam pe regele vremii cum căuta să-L uite pe Domnul. Și-a luat regele femeie de alt neam și a jucat în struna ei și a idolilor ei, pe care regele îi înălța ca să atragă poporul spre închinare la idoli, iar eu sufeream zbuciumat.*

Iată, una este să stea omul cu femeie, și alta este să petreacă cu femeile, și vai celor ce petrec cu femeile, vai! O, m-am aprins cu totul împotriva acestui păcat și am adus pedeapsa peste pământ în vremea aceea. Am zis ploii să nu mai iasă, ba nici rouă să nu mai fie, ci să fie arșiță peste pământ trei ani și jumătate. Am spus aceasta regelui, doar, doar va căuta el spre pocăință și spre oprirea fărădelegii care depărta pe oameni de Dumnezeu. Le-am arătat apoi milostivirea și am dat drumul ploii și am lucrat minune văzută în ziua întoarcerii ploii peste pământ.

O, Te-am întristat acum, cumva. Mai înainte de apropierea zilei mele în cer și pe pământ am pregătit certare cu ape mari peste pământul și neamul român, dar oamenii se îmbată de băuturi tari, Doamne, și aceasta înseamnă slujire la idoli și depărtarea tot mai mare de Dumnezeu a lor. S-au înmulțit cârciumile și păcatul beției și petrec oamenii amețiți din pricina băuturii. Vai celor ce pun băutura pe limba lor, vai! Băutura înseamnă desfrânare, Doamne. La ce ar trebui de altceva să bea omul și să se amețească? Înveselirea inimii omului din pricina vinului și a altor băuturi, îi aduce lui, iată, plată după faptă. O, nu mai poate omul să dea de la el vinul și femeia!

Mi-e milă de Tine, Doamne. Te văd cât rabzi, cât suferi, Doamne, cât ești de părăsit și de uitat și de neubit de om. Păcătuiesc prea mult oamenii, Doamne. O, mie mi-a fost milă de Tine și m-am ridicat să pedepsesc pe cei ce păcătuiesc împotriva Ta și a vieții lor și întristându-Te adânc.

O, se miră cei din cătunașul acesta, unde Tu Ți-ai așezat colina cuvântului Tău, că aici Ți-ai întins Tu mâna și ai ocrotit și ai miluit și ai purtat de grijă, și văd oamenii slava aceasta a Ta. O, de-ar merge și ei spre pocăință pentru păcat, Doamne! Aș vrea să-i îndemn pe fiii poporului Tău de la izvor să-și caute vreme și pentru cei din jurul staulului Tău de cuvânt. Tu dai să-i ajuți pe ei să poată și să-și întindă mila spre cei străini de Tine cu viața lor, și va veni vremea să aibă mulți nevoie de această mângâiere, pe care o cobori Tu aici.

O, voiesc să ajut și eu la pocăința oamenilor, Doamne. Nu voiesc să Te mâhnesc, dar mi-e milă de Tine când oamenii păcătuiesc împotriva Ta și a vieții lor. O, Stăpânule al vieții, să nu mai aibă oamenii ce bea și ce mânca împotriva voinței Tale și a sfințeniei pe care Tu o aștepti să fie în oameni. Vai celor ce beau de plăcere! Vai celor ce-și pun nădejdea în vin! O, iată ce a făcut omul din rodul strugurelui, Doamne!

O, opriți-vă de la băutura și de la plăcerile ei, voi, fii ai pământului! Nu mai umblați amețiți de vin înaintea Domnului! Vine Domnul cu sfinții Lui, și lucrează pe pământ și peste voi sfinții Domnului. Căutați cu sfințenia, supuneți-vă Domnului, că stă la uși urgia cea pentru păcat! Strig la voi ca să vă întorc inimile spre Domnul. Nu este pace fără Domnul. Fără El cu voi vine blestemul peste pământ. Iată-L cuvânt peste voi pe Domnul! O, unde vă veți ascunde de răspuns că ați știut ce voiește Domnul și ce grăiește El, iar voi ați lucrat împotrivirea? O, veniți spre

pocăință ca să scăpați de mânia cea pentru păcat! Lăsați voia satanei! Nu dați voia Domnului pe voia satanei, nu fiți îndărătnici, fii ai pământului! O, aplecați-vă, căci Domnul este aproape. Amin.

— Eu, Domnul, împrăști cuvântul Meu peste pământ, iar cine îl cunoaște și nu-l împlinește, el va vedea. Amin. Voi, însă împărțiți-Mă peste tot, fii ai cuvântului Meu, și căutați cu multul să fiți voi căluțul Meu, cu care să-Mi port sarcina Mea cea de azi și tot ce am de lucrat. Învățați de la credincioșia și supunerea și slujirea unui căluț, care poartă sarcinile stăpânului său în toată ascultarea de voia stăpânului.

Sunt îndurerat adânc de la depărtarea de Dumnezeu a omului și de la multa lui neascultare și încăpățănare, iar sfinții Mă mângâie pentru durerea Mea. Mângâiați-Mă și voi, purtați-Mi durerea, ca să am cu cine să port această sarcină grea, ca să n-o port singur, fiilor!

O, cei ce se despart de Mine pentru ei înșiși, aceia nu-și mai găsesc loc bun pe pământ, ca unii care întristează mult pe Domnul, iar mintea lor îi trage spre nicăieri.

O, întăriți-vă statul cu Mine, cu Domnul, fiilor. Înfierbântați-vă iubirea și mila și jertfa, ca să se depărteze toate furtunile și să vă ocolească tot răul, măi fiilor. Harul Meu este cu voi. Fiți și voi cu el și pentru el. Fiți mângâierea Mea, o, fiilor. Amin, amin, amin.

20 iulie/2 august 2014